WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nr. 48 27 NOV. 1965

WALT DISNEY

Diederik Duck

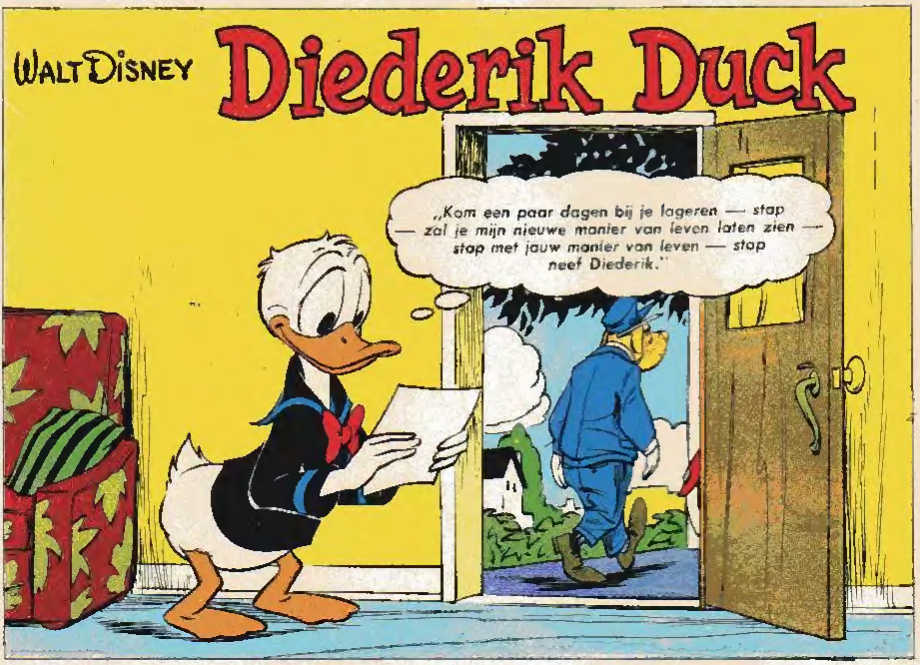

Rustig, ouwe jongen! Kalmpjes aan! Ga nou maar lekker even zitten, dan maak ik een hapje eten klaar. Je zult wel honger hebben na die reis!

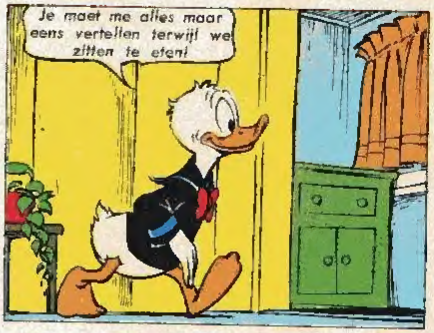
Je moet me alles maar eens vertellen terwijl we zitten te eten!

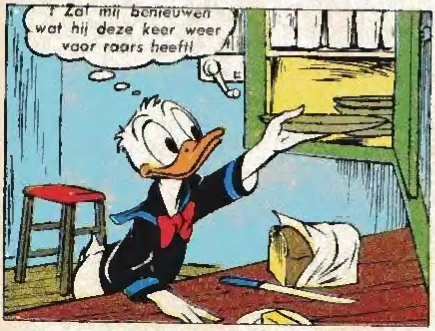
't Zal mij benieuwen wat hij deze keer weer voor raars heeft!

Al klaar, Diederik! Kom je aan tafel?

DIEDERIK! Waar zit je nou?
Hier ben ik!

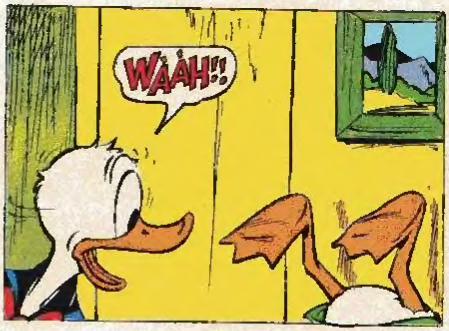
WAAH!!

Wat ben je daar aan 't doen?
Zie je dat niet? Ik lees!

Asjemenou! Heb je daar van terug?

Ik hoop niet dat het besmettelijk is . . . hij doet zo wonderlijk!

Jawel, Donald! Dit boek leidt je binnen in een nieuwe en ongekende wereld! Het heet „Gezondheid is vrolijkheid" en is geschreven door wijlen de jonge dokter Piet Zoliger. Zijn zoon is bezig een vervolg te schrijven!
GEZOND-HEID IS VROLIJK-HEID

Ik neem aan dat je niet begreep waarom ik daar straks op mijn hoofd stond . . .
Laten we daar maar liever niet over praten!

. . . Volgens dokter Zaliger stroomt het bloed dan van je tenen naar je kruin in plaats van andersom en dat is goed voor je hersens! Iedereen zou op z'n kop moeten staan!

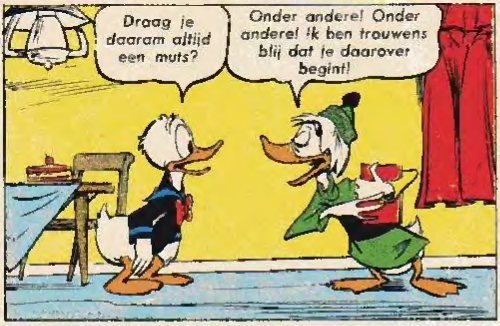
Draag je daarom altijd een muts?
Onder anderen! Onder anderen! Ik ben trouwens blij dat je daarover begint!

Volgens het boek is het voor je gezondheid beter een warm hoofd te hebben dan een koud!

Laten we nu niet meer over dat boek praten en gezellig een hapje eten!

Hé, zeg, wat heeft dat te betekenen?

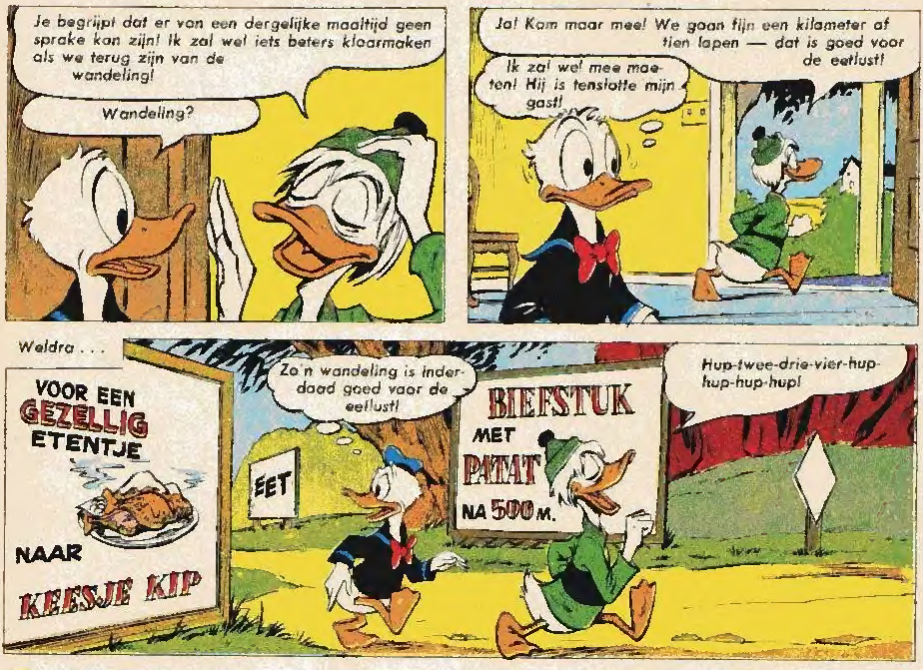
Je begrijpt dat er van een dergelijke maaltijd geen sprake kan zijn! Ik zal wel iets beters kloarmaken als we terug zijn van de wandeling!
Wandeling?
Ja! Kom maar mee! We goan tijn een kilometer of tien lopen — dat is goed voor de eetlust!
Ik zal wel mee moeten! Hij is tenslotte mijn gast!
Weldra . . .
VOOR EEN GEZELLIG ETENTJE
NAAR KEESJE KIP
Zo'n wandeling is inderdaad goed voor de eetlust!
EET
BIEFSTUK MET PITAT NA 500 M.
Hup-twee-drie-vier-hup-hup-hup-hup!
En dat is zo ongeveer ook nog het enige dat ik voel! Pfff! Wat een tempo!
Wacht maar eens, Donald! Als je dit een paar dagen volhoudt, zul je je als herboren voelen!
Huh? Donald, waar ben je?
Oh nee, dat gaat niet daar!

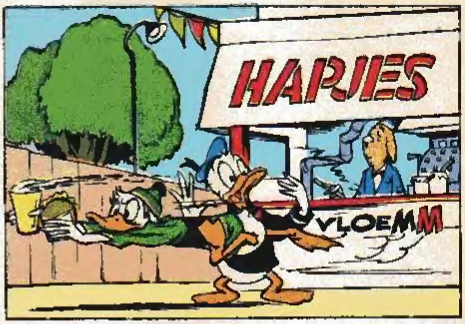
HAPJES
VLOEMM

Dat kun je me niet aandoen!

Dat kan ik best — het is trouwens al gedaan! Je moet aan je gezondheid denken, ouwe jongen!

Kom, het is nog maar vijf kilometer, de rest doen we in de looppas!
Help!

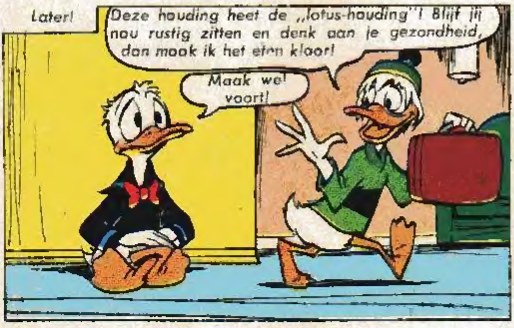
Later!
Deze houding heet de „lotus-houding"! Blijf jij nou rustig zitten en denk aan je gezondheid, dan maak ik het eten klaar!
Maak we voort!

Sojabonen, zeewier, vogelgezang en zonnebloemzaadjes . . ah, ik krijg al honger als ik ernaar kijk!

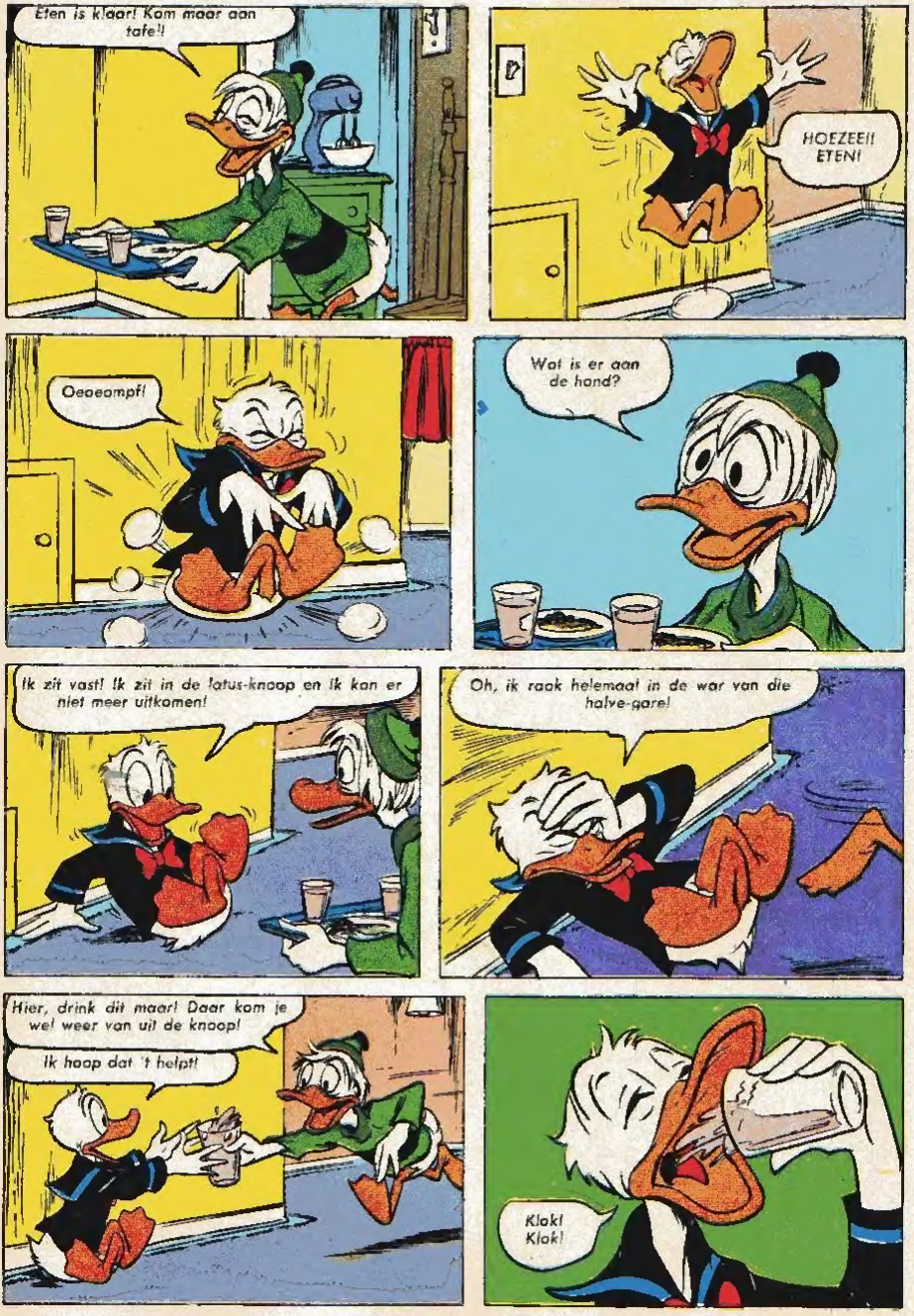
Eten is klaar! Kom maar aan tafel!
HOEZEE!! ETEN!
Oeoeompf!
Wat is er aan de hand?
Ik zit vast! Ik zit in de latus-knoop en ik kan er niet meer uitkomen!
Oh, ik raak helemaal in de war van die halve-gare!
Hier, drink dit maar! Daar kom je wel weer van uit de knoop!
Ik hoop dat 't helpt!
Klok! Klok!

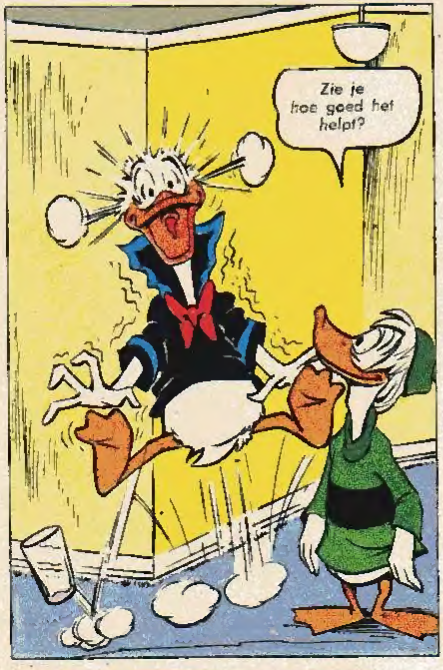
Zie je hoe goed het helpt?

Dat was een berebier-brauwsel . . . en laten we nou gaan eten!

ETEN! Dat is ten-minste taal!
Ik wist wel dat je op zou knappen als je 't woord „eten" hoorde! Kom maar gauw!

En wat mag dit wel zijn?

Dat is je eten! Een recept uit het kookboek van dokter Zaliger. Gestoofd zeewier met chili-alkali en alfalfazaut! Loopt het water je niet in je mond?
Het water loopt me uit m'n ogen — ik kan wel huilen!

Laten we op onze gezondheid drinken met een glas berebier, Donald!
Oh nee, nee! Ik heb al genoeg gehad! Ik weet wanneer ik op moet houden!

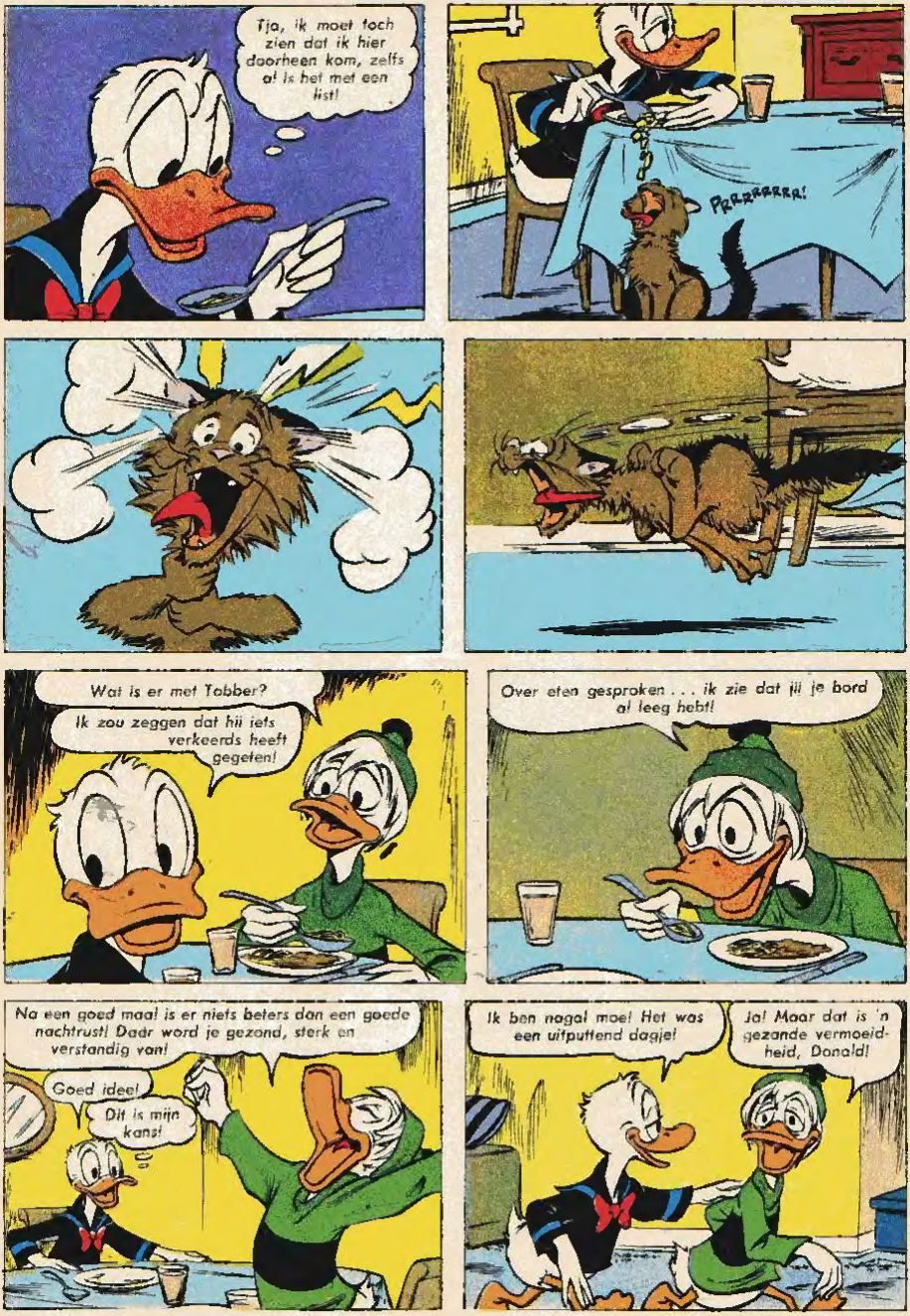
Tja, ik moet toch zien dat ik hier doorheen kom, zelfs al is het met een list!
PRRRRRRR!
Wat is er met Tobber?
Ik zou zeggen dat hij iets verkeerds heeft gegeten!
Over eten gesproken . . . ik zie dat jij je bord al leeg hebt!
Na een goed maal is er niets beters dan een goede nachtrust! Daar word je gezond, sterk en verstandig van!
Goed idee!
Dit is mijn kans!
Ik ben nogal moe! Het was een uitputtend dagje!
Ja! Maar dat is 'n gezonde vermoeidheid, Donald!

Welterusten, Donald!
Welterusten, neef!

Zzzzz
Ah! Hij slaapt als een marmotje!

Jongens! En nou ga ik toch lekker een maaltje eten . . . !!

Bah! Leeg! Hij heeft al mijn lekkere hapjes weggegooid!

Aha! Hij heeft de bus met havermout overgeslagen!

Heh! Heh! Als je Donald in de luren wilt leggen, mag je wel heel vroeg opstaan!

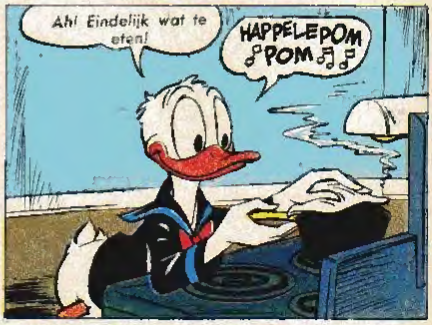
Ah! Eindelijk wat te eten!
HAPPELEPOM POM

zzzZZzz
RINKEL!
POF!
M-m-m! Wat een heerlijke geur! Wat zal dat smaken! Oh, wat zal ik ..
ZO!
ZET — DAT — NEER!
Nee, nee! Dit is van mij, hoor, helemaal alleen van mij! Ga je weg, lelijkerd!
GEEF HIER!
Oh! Trek het je toch niet zo aan, Donald! Te veel opwinding is niet goed voor de spijsvertering!
Wat voor spijs vertering?

Welterusten, Donald! Hou je goed, je zult me er nog eens dankbaar voor zijn!
Ja! Natuurlijk! Zo! wel!

En toch vertrouw ik hem niet helemaal!

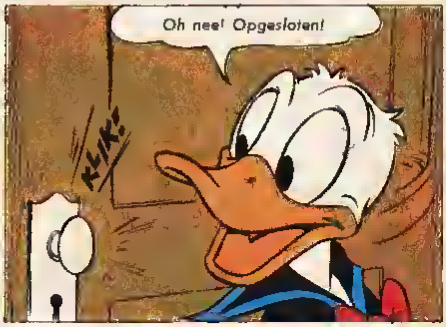
Oh nee! Opgesloten!
KLIK!

Hallo, Otto? Ss-sst! Het is dringend! Ik ben letterlijk een gevangene in m n eigen huis! Je moet me helpen ...

Mijn neef Diederik is bij me op bezoek en hij heeft een boek gelezen van wijlen ene dokter Zaliger . . .

Oh, dre kwakzalver! Ik voel met je mee, hoor Ik zal wel even een boek schrijven dat lijnrecht tegen dokter Zaliger in gaat!

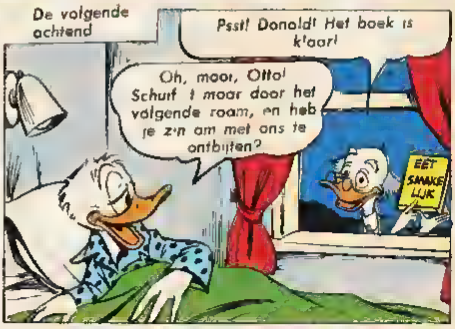
De volgende achtend
Psst! Donald! Het boek is klaar!
Oh, maar, Otto! Schuif 't maar door het volgende raam, en heb je zin om met ons te ontbijten?
EET SMAKE LIJK

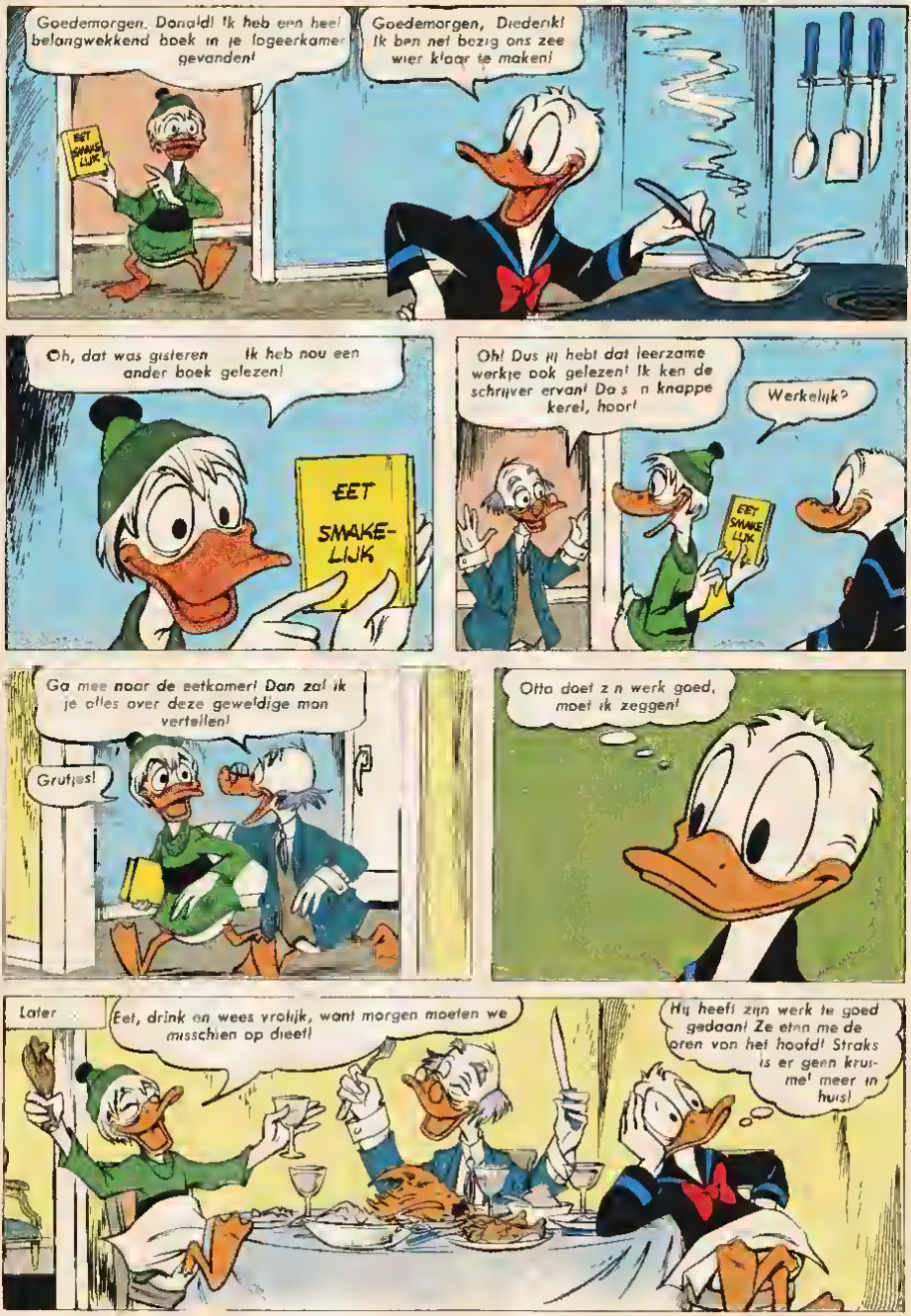
Goedemorgen, Donald! Ik heb een heel belangwekkend boek in je logeerkamer gevonden!
EET SMAKELIJK
Goedemorgen, Diedenk! Ik ben net bezig ons zee wier klaar te maken!
Oh, dat was gisteren Ik heb nou een ander boek gelezen!
EET SMAKE-LIJK
Oh! Dus jij hebt dat leerzame werkje ook gelezen! Ik ken de schrijver ervan! Da's n knappe kerel, hoor!
Werkelijk?
EET SMAKE LIJK
Ga mee naar de eetkamer! Dan zal ik je alles over deze geweldige man vertellen!
Grutjes!
Otto doet z n werk goed, moet ik zeggen!
Later ..
Eet, drink en wees vrolijk, want morgen moeten we misschien op dieet!
Hij heeft zijn werk te goed gedaan! Ze eten me de oren van het hoofd! Straks is er geen kruimel meer in huis!

door: Fie Plas-Bahnsen

Het hondje Pluim

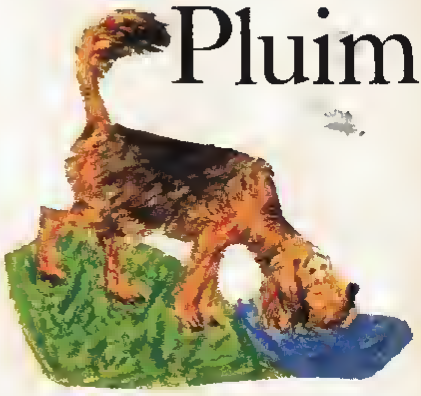

PLOEP," zei het hondje Pluim, en hij nam een duik naar beneden langs de graspollen en de brandnetels en de bloeiende margrietjes en hij knakte een bosje boterbloemen toen hij, rollend op zijn zwarte zij, op het zanderige paadje belandde. De zon stond hoog an het was lekker warm an de wind blies met kleine rukjes door het hoge gras. Het hondje Pluim schudde zich eens lekker, rekte zich uit, gooide zich nog eens op zijn zij, rolde heen en weer door de madeliefjes en kwam weer snuivend overeind. Een eindje boven zijn kop hingen de slappe boterbloemeln en je kon precis zlen wsar hij naar beneden was getuimeld.

„Het leven is een echt feest," zei het hondje Pluim en toen begon hij te draven, zo maar een kant op, want hij bad nergens een huis of een bak met etsn waar hij op tijd moest zijn. Toch vond hij dat helemaal niet erg. Eens, heel erg lang geleden dacht hij, was hij waggelopen uit een oude vervallen schuur, waar hij in een naar donker bok woonde. Meestal was de boterbloemen en je kon preeies zien waar hij naar bewegen, blafte hij.

„Een beste waakhond wordt dat," had de boer gezegd die bam eten bracht. Hij had nooit van die man kunnen houden, al was het eten lekker geweest. Want de man had grote harde banden gehad, die hem niet één keer hadden gestreeld, alleen maar geslagen als hij hem aan een ketting probeerde vast te maken en het hondje Pluim dan heftig tegenspartelde. Maar elke keer als de man met de ketting aan kwam rammelen, had ergens een vrouwenstem geroepen: „Wacht daar nou nog wat mee, Jan, hij is nog te klein".

En op een goede dag was hij weggelopen, zomaar door de op een kier staande schuurdeur been, rennend over een groen veldje en door een bed met sla en over een grintweg. Al die dingen, het veldje en de sla en het pad, had hij wel eens uit de verte gezien als hij stond te eten en de boer in de schuur bezig was. Dan had de deur open gestaan, maar dan had hij nooit weg willen lopen omdat hij altijd zo'n honger had, dat het eten toch belangrijker was den de vrije wereld buiten de schuur.

Maar op die ene fijne dag had lemand de schuurdeur op een kiertje geopend en was weer weggegaan en toen ineens was hij weggeglipt en hij had het luid uitgeblaft ven geluk toen hij het scherpe grint tussen zijn tenen voelde. Hij had gerend tot hij niet meer kon, steeds verder en verder, langs een rivier en over een brug en over een welland waar grote koelen stonden en hij had 's nachts geslapen onder de strulken. Pas toen hij de volgende ochtend honger kreeg hegon hij na te denken. Maar een kleine jongen goolde hem een koekje toe en een vrouw op een erf schudde net een tafellaken met korstjes kaas en velletjes leverworst leeg an toen wist hij ineens dat bij niet van honger om hoefde te komen. 's Middags had hij een grote grauwe bond ontmoet met treurige ogen en bangende flaporen en hij was met hem meegelopen naar een dorpje aan de rand van een bos. De grote vreemde bond had verteld dat hij „een echte zwerver" was en hij had het hondje Pluim geleerd boe hij aen eten kon komen. Eerst erg zielig blaffen, dan erg zielig janken en dan, als er iemand naar buiten kwam, erg zielig kijken. Het was niet moeilijk te leren en ze hadden een reuze gezellige tijd gehad samen.

Overdag trokken ze over wegen en straten en als ze honger of dorst kregen, blaften, jankten en keken ze erg zielig en 's nachts sliepen ze ergens in een holletje, in de luwte van een schuur, of zo maar, in aen bos of zo. Want het was volop zomer en nooit koud.

Maar op een dag was de grote grauwe bond ineens verdwenen toen bet bondje Pluim wakker werd. Hij zocht en riep en snuffelde, maar hij vond bem niet en toen bedacbt hij met spijt dat de vreemde hond misschien liever alléén zielig dsande door het leven ging. Dan behoefde hij lmmers niets met het hondje Pluim te delen? Het was wel akelig om helemaal alleen te zijn, maar ook dat wende weer en alies werd weer fijn en vrolijk en avontuurlijk. En nu, op deze mooie dag, holde het hondje Pluim dus zo maar weer ergens naartoe en toen hij dorst hegon te krijgen, boog hij zich over een watertje en begon te drinken.

„Kwak!" zei een dikke eend. „Wat ben jij een lelijkerd, zeg." Het hondja Pluim schrok ervan en deed een sprongetje terug. Eens, lang geleden, misschien wel meer dan honderd dagen, had hij zich in een plas bekeken. Dat was de dag geweest nadat hij was weggelopen, en hij had zichzelf een knap zwart kereltje gevonden met grappige pluimpjes aan zijn oren en een grote zwarte pluim aan het einde van zijn kwispelende staart. Maar na die dag had hij zichzelf nooit meer bekeken. Hij bad het veel te druk gebad met rennen en stoeien en zielig doen bij aardige mensen.

„Ik ben een knappe hond," zei hij boos tegen de eend. „Kijk msar eens goed." Maar de eend schudde van het

Illustratie, G Nieuwenhuis

lachen en sloeg met zijn bonte vleugels op 't water van plezier „Kijk maar eens goed," schaterde hij „Je bent net een vogelverschrikker Ik zou haast bang van ja worden " Het hondje Pluim boog zich voorzichtig voorover en keek in het rimpelende water.

„Hou ja eens koest," snauwde hij tegen de eend „Ik kan niets zien als je zo'n spektakel maakt." De eend hield met moeite zijn lachen in en toen het water eindelijk glad en zonder één rimpeltje in de zon lag te blikkeren, keek het hondje Pluim in de groene diepte. Wat hij daar zag, deed hem zo schrikken, dat hij er van blafte Een raar zwart rafelig hondegezicht staarde hem aan met modderkluitjes en zand aan de oorpluimpjes en vieze grijze strepen over de wangen en de hals „Woef," zei het gekke gezicht ontsteld en het hondje Pluim liet zich met een plof op zijn staart vallen „Ben ik dat?" hijgde hij 't Was niet te geloven

„Je bent een echte viezerd," zei de eend

Het hondje Pluim voelde zich ineens helemaal niet blij meer „Wat moet ik daar nou aan doen?" jammerde hij „Je wassen, natuurlijk," zei de eend praktisch „Heb je niemand die je eens lekker kan afboenen?"

Het hondje Pluim schudde treurig het hoofd.

„Waar is je baas den?" — „'k Heb geen baas "

„En je vrouwtje?" — „'k Heb geen vrouwtje "

„Heb je dan niks?" De eend keek verbaasd

„Helemaal niks " — „Van wie ben je den?"

„Van niemand."

„Arme, arme stakkerd," zei de eend fluisterend Bij die woorden kon het hondje Pluim zich niet langer goed houden en hij wierp zich snikkend op de grond

„Je kunt je natuurlijk ook hier in het water wassen," begon de eend die niet tegen tranen kon en daarom maar weer op de vuiligheid van het hondje terugkwam „Water genoeg " Het hondje Pluim staakte zijn gejammer en keek met een betraand oog in het nat. Hij had wel eens door een fijne groene kroossloot gebaggerd, maar zich in een groot water gewassen, neen, dat had hij nog nooit gedaan

„Kom maar," zei de eend vriendelijk „Het doet helemaal geen pijn " Het water spatte in schitterende druppels in het rond toen het hondje Pluim onderdook. Heerlijk was dat Hij voelde hoe alle narigheid van hem af spoelde en toen hij weer boven kwam, begon de eend de moddar uit zijn pluimpjes te pikken. Zo tolden ze samen een hele poos door het water

„Heerlijk!" riep het hondje Pluim „Ik geloof dat ik nu weer helemaal schoon en mooi ben "

De eend grinnikte een beetje en trok een klevertje uit de pluimstaart

„Ik vind je nog steeds niet knap," zei hij, „maar smaken verschillen," en hij grinnikte weer Toen klonk er ergens een plons en spatten er druppels hoog op langs de wallekant „Wat was dat?" vroeg het hondje Pluim, proestend zijn kop boven water stekend

„Niks," zei de eend „Alleen maar een steen. Mensen gooien altijd stenen in het water "

„Ik ga toch kijken," zei het hondje Pluim en hij zwom, met zijn druipende pluimoren rechtop, naar iets dat in het water lag, voorbij een klein eilandje met lissen en riet.

„Kwak," zei de eend, „wat een drukte om niets en een bedankje kan er niet eens af Dat heb je met die straathonden "

Ondertussen snoof het hondje Pluim aan een vreemd bundeltje en omdat hij erg nieuwsgierig was, beet hij erin en sleepte het naar de kant Hij had nooit geweten dat hij zo'n beste zwemmer was Hijgend stond hij uit te druipen in het gras en keek naar het iets, dat voor zijn poten lag

„Bah, alleen maar een pop," gromde hij teleurgesteld „Wat heb ik daar nu aan. Een natte pop waar kinderen mee spelen "

Maar toen begon de pop plotseling te bewegen en te schreeuwen en het hondje Pluim sprong haast 'n meter omhoog van schrik Ergens waren snelle voetstappen op een weg en stemmen en geschreeuw En toen waren er ineens wel vijf of zes mensen die de schreeuwende pop oprAapten en er op klopten en er aan schudden en iemand riep: „Die bond heeft haar eruit gehaald!"

Het hondje Pluim voelde zich helemaal niet op zijn gemak en hij sprong pardoes weer in het water, waar de eend vol belangstelling lag toe te kijken. Maar 'n lange arm schoot uit en een hand greep de pluim van zijn staart en trok hem terug op het droge

Hij sparteide een beetje tegen, maar eigenlijk vond hij het wel fijn toen hij werd drooggewreven terwijl een vrouw huilde en lachte tegelijk en de pop, die een klein kindje bleek te zijn, in haar armen wiegde Het hondje Pluim zag nog hoe de eend langzaam wegzwom en hij bedacht dat hij ham niet eens had bedankt en hoe belangrijk het was dat al het vuil nu van hem af was gespoeld Hij was nu vast en zeker weer een mooie, knappe hond, anders zouden ze hem niet aan alle kanten zo bekloppen en aaien en aardige woordjes tegen hem fluisteren Hij was helemaal niet bang toen ze hem in een auto legden, lekker op een deken op de achterbank, en hij sliep hijna dadelijk in. Hij ontwaakte toen de auto stopte en hij werd in triomf een huis binnen gedragen Overal waren mensen met vriendelijke gezichten en hij kreeg een stuk worst en melk en koekjes

„We moeten een advertentie in de krant zetten," zei de mevrouw met het kleine kindje, „en als er niemend om hem komt, dan houden wij hem " Natuurlijk kwam er niemand opdagen, want de boer met de grote handen woonde zo ver weg, dat hij de krant met de advertentie niet eens te zien kreeg

En toen mocht het hondje Pluim in het mooie huis met de vrlendelijke mensen blijven en hij kreeg een grote mand en mocht met het kleine kindje spelen Hij was erg gelukkig, maar vond het alleen erg raar dat ze hem Robbie gingen noemen Maar wie verstaat nu 'n kleine hond die blaft „Ik ben hat hondje Pluim"!!

WALT DISNEY

Knabbel en Babbel

Ik geloof dat ik het heb jongens! Ik ga een eikel magneet maken!
Een wat?

Een eikelmagneet! Als ik deze magneet neem en de moleculaire bouw verander zodat de aantrekkingskracht tot ijzer metamorfaseert in een tegenstelling van de wet van Dadels op de verticale raestbin ding, dan gaat het eikels aan trekken!
Naga! simpel!

We leggen de magneet onder deze straal en dan verandert hij van een ijzer- in een eikelmagneet!

Asjeblieft! Neem hem maar mee naar het bos en laat me nog eens weten hoe het gaat!
Dank je wel, Wilhe!

Hoera! Nu hoeven we nooit meer in de bomen te klimmen! De eikels komen nou vanzelf naar ons toe!
We moeten hem eerst nog proberen, hoor!

Dit is een goede boom om mee te beginnen!
Goed!

Ik hoop toch zo dat hij het doet!

BAF-WWOEMM!

Hoera! Kijk eens wat een eikels!
We zullen het aan al onze vriendjes vertellen! Zij mogen de magneet ook gebruiken!
Laten we gauw naar huis gaan! Dan kunnen we met ons karretje de eikels ophalen!
Ja, nu meteen!
Weldra...
Tjonge! We hebben nu eikels genoeg voor wel vijf winters!
OEI!
Het lijkt wel of meneer Beer die vijf winters eikels net heeft opgegeten... met dop en al
Bah, nare meneer Beer! Hij steelt altijd onze nootjes!
Nou moeten we weer opnieuw beginnen bij de volgende boom!
Er zit niks anders op!
Oei! De magneet vliegt recht op meneer Beer af!
Dat komt door alle eikels in meneer Beers maag! Meneer Beer is te zwaar om te trekken, dus gaat de magneet naar hem toe!
OEFFFF!
AAAUW!
BLOEFF!
Laten we er maar gauw vandaar gaan, vaardat meneer Beer ons ziet! Anders zwaait er wat!
Wat is dat nou?
Hé, meneer Beer, waarom schreeuw je zo? Heb ben die kleine beestjes daar weer iets uit gehaald?

Weet ik veel! Ik had net gegeten en deed een lekker dutje, toen dit ding me in m n maag trof!
Weet je zeker dat je geen ijzer hebt gegeten? 't Is een mag neet!
Pof!
Nee! Enkel eikels!
Hmm! Zou dan
Aha! Dit ding trekt eikels aan in plaats van ijzer! Dat is vast van die eekhoorntjes!
Hé, dat brengt me ineens op een idee hoe we die beestjes kunnen vangen en dan verkopen!
Hoe dan?
Die diertjes komen hier natuurlijk terug om naar hun magneet te zoeken en dan gaan wij . . psst . . psst . .
Uh huh . . ja ja . .
Later . . .
(Oef!) We bolten, Bobbel! Meneer Beer heeft de magneet laten liggen!
Ja!
Laten we maar meteen weer nootjes gaan verzamelen!
Als er tenminste nog eikels in deze boom over zijn!
HELP!
OEPS!
PLOF!

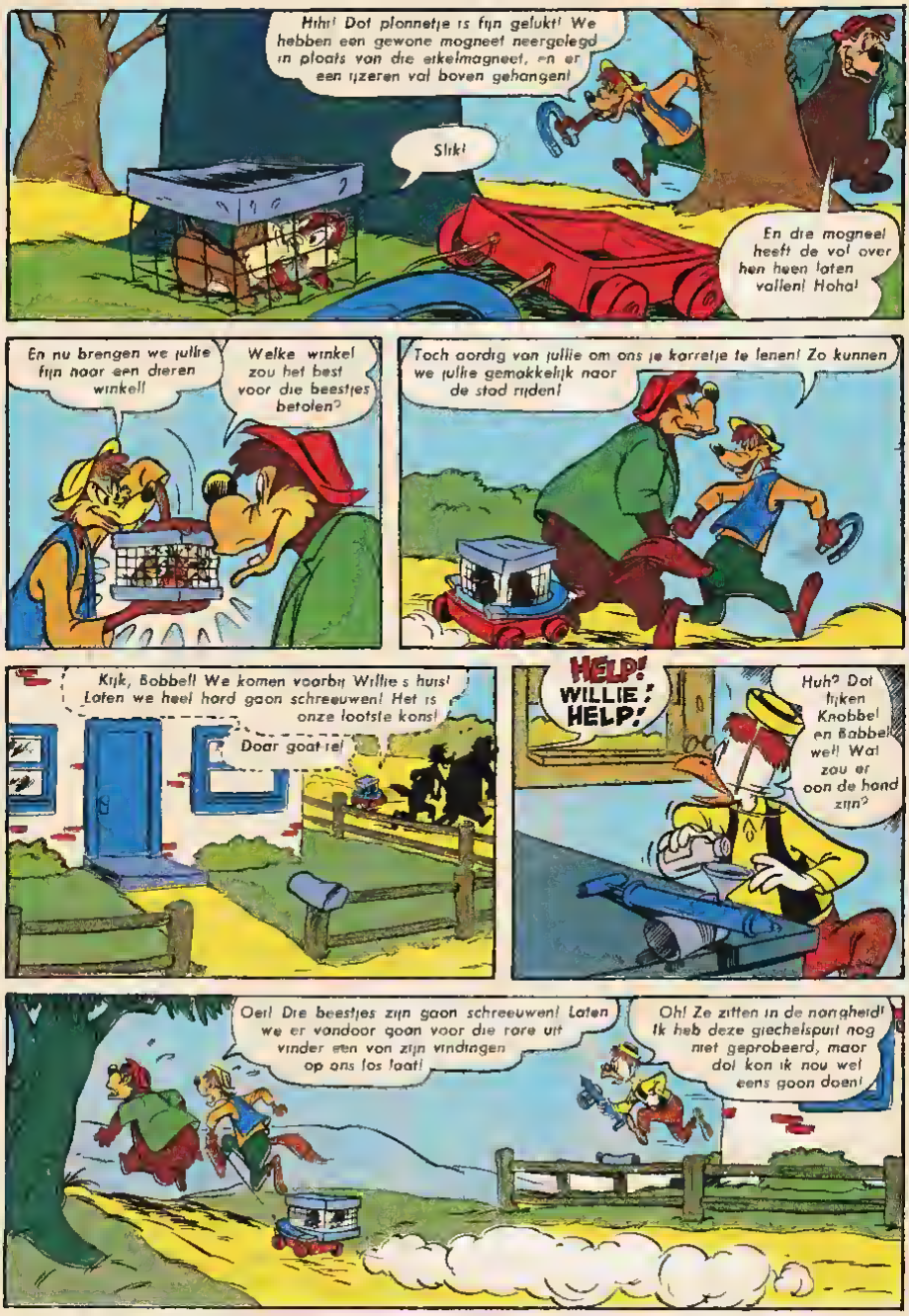
Hihi! Dat plannetje is fijn gelukt! We hebben een gewone magneet neergelegd in plaats van die elkelmagneet, en er een ijzeren val boven gehangen!
Slik!
En die magneet heeft de val over hen heen laten vallen! Haha!
En nu brengen we jullie fijn naar een dieren winkel!
Welke winkel zou het best voor die beestjes betalen?
Toch aardig van jullie om ons je karretje te lenen! Zo kunnen we jullie gemakkelijk naar de stad rijden!
Kijk, Bobbel! We komen voorbij Willie's huis! Laten we heel hard gaan schreeuwen! Het is onze laatste kans!
Daar gaat ie!
HELP! WILLIE! HELP!
Huh? Dat lijken Knobbel en Bobbel wel! Wat zou er aan de hand zijn?
Oei! Die beestjes zijn gaan schreeuwen! Laten we er vandaar gaan voor die rare uit vinder een van zijn vindingen op ons los laat!
Oh! Ze zitten in de nangheid! Ik heb deze giechelspuit nog niet geprobeerd, maar dat kan ik nou wel eens gaan doen!

Hé! Niet doen!
FWOOEZZ!
Zet m op, Willie! Geef ze hun vet, of wat je daar dan ook hebt!
Oh nee, dat doe je niet! Ik zal . hihi! Haha!
Wat is er nou zo grappig? Hahaha!
Kom er maar gauw uit, jongens!
Haha! Haha! Hou hem tegen, meneer Beer! Hahaha!
Dat kan ik niet . hihihi!
Gunst! Ze hebben ons nog nooit zo opgewekt laten ont snappen!
Ze zijn helemaal niet opgewekt! Dat lachen komt alleen maar door mijn giechelspuit voor droeve clowns!
Nou, het kwam in ieder geval precies op tijd! Anders zaten we nou in een dierenwinkel!
Laten we maar gauw naar mijn huis gaan . ik weet niet hoe lang dat spul blijft werken!
Willie, we zullen die eikelmagneet maar terug geven en zelf weer eikels gaan plukken!
Waarom?
Behalve eikels trekt het nog andere dingen aan! Zoals meneer Beer en meneer Vos . en moeilijkheden!
HO,HO HO! HA HA HA!
Nou, jammer dat die magneet jullie niet erg heeft geholpen, maar mijn giechel spuit is een DAVE REND succes!

Oom Donalds brievenbus

IN de Brievenbus ligt nog een hele stapel briefjes van vriendjes en vriendinnetjes die al in de grote vakantie hebben geschreven — die stapel gaan we nu eens samen oprumen.

Joke v d Lelie uit Den Haag, Ine Franken uit Manderveen en Gilda en Thys van Damme uit Heinkeszand hebben fijne briefjes geschreven vol vakantieverhalen, die ze nu misschien al bijna zijn vergeten. Maar ik niet, hoor! Alleen ... het duurt nu eenmaal erg lang voor je in de Brievenbus komt.

Eddy van Amerongen uit Amstelveen vraagt om een lijstje van alle inwoners van Duckstad. Maar, Eddy, als je regelmatig DONALD DUCK leest, kom je ze vanzelf tegen! Ik zal ze in ieder geval de groeten van je doen, en ook van Annemarie de Lange uit Dieren, Loekie Sijbrands uit Dordrecht, Tiny Ensing uit Erloo, André v d Heiden uit Boskoop en Sylvia Schotman uit Hillegom hebben allemaal gevraagd of ze in de Brievenbus mochten staan. Er zijn meer vriendjes en vriendinnetjes die graag eens een plaatsje in de Brievenbus willen hebben. Om dat te krijgen, moet je een gezellige brief aan Postbus 792, Amsterdam, schrijven en daarin zeggen dat je graag in de Brievenbus wilt staan. Vergeet ook niet, je naam en adres te vermelden en schrijf in de linkerbovenhoek van de envelop: OOM DONALDS BRIEVENBUS.

OOM DONALD

heb je die al?

Vorige week, om precies te zijn op 16 november, kwamen de Kinderpostzegels-1965 uit. Jullie hebben ze misschien al in oktober op school gezien. Als je de zegels goed hebt bekeken, is het ja vast opgevallen dat ze er anders uitzien den de Kinderzegels van de vooraf-gaande jaren. De afbeeldingen op de zegels zijn nl door kinderen zelf gemaakt. De Stichting Voor Het Kind heeft verleden jaar een tekenwedstrijd uitgeschreven, en de vijf mooiste tekeningen werden op deze zegels afgedrukt. De kinderen die de winnende tekeningen hebben gemaakt, zijn: Marja Verhagen (7 jr.) uit Stompwijk, Jan Winter (7 jr.) uit De Krim, Mientje v. d Beuken (7 jr.) uit Neeritter, Marianne Maas (11 jr.) uit Rijsbergen en Anton v. d. Wekken (9 jr.) uit Nieuwerkerk. Gefeliciteerd, jongens, en ik hoop dat jullie fleurige tekeningen ertoe meewerken dat er dit jaar nog meer zegels worden verkocht dan bij de voorgaande acties!

onze wekelijkse prijsvraag nr. 48

RONDOM het vierkantje staan vijf tekeningen. Zoek de naam voor ieder figuurtje en zet die in de vakjes met hetzelfde nummer.

In ieder vakje komt één letter. Als je alles goed hebt ingevuld, lees je in de gele vakjes, van boven naar beneden, twee woorden.

Schrijf die twee woorden op een briefkaart en stuur deze voor 2 december naar DONALD DUCK, postbus 792, Amsterdam. Schrijf duidelijk je naam, adres en woonplaats op de briefkaart en zet in de linkerbovenhoek: OPLOSSING NR. 48, en daaronder wat je wilt hebben als je een prijs wint: een autoped of een horloge.

opletten allemaal

De winnaars van prijsvraag nr. 41 zijn:

1e prijs: Winke Jansen, Jan v. Eijckgracht 26, **Eindhoven**; **2e prijs:** Grietje Gudema, Halbersmastraat 59, **Buitenpost**; **3e prijs:** W. Wansink, Grinzingerstr. 22, **Wien XIX, Oostenrijk**; M. v. Zutphen, **Amstelveen**; A. Reinders, **Spekholzerheide**; I. Slotboom, **Rheden**; L. Kobes, **Staphorst**; D. Paulissen, **Langeweg**; O. de Hoog, **Hoensbroek-Treebeek**; M. v. Mastrigt, **Bilthaven**; W. Leeraar, **Stadskanaal**; T. v. Elburg, **Ommen**; **4e prijs:** E. Poppen, **Rijswijk**; P. Pesch, **Borculo**; E. v. Houwelingen, **Naarden**; W. Sligting, **Leiderdorp**; L. Grootschotte, **Kwintsheul**; D. v. d. Velde, **Wilhelminadorp**; H. Wildschot, **Leiderdorp**; D. v. d. Hoek, **Groningen**; M. Meijer, **Rotterdam**; Fr. Heemskerk, **Haarlem**; E. Molenaar, **Amsterdam**; E. Wind, **Sneek**; E. Naulingen, **Halen, België**; Kl. Douma, **Akkerwoude**; G. Nederkoorn, **Oss**; G. Nijkamp, **Barchem**; I. Boutus, **Denekamp**; H. Luning, **Dwingeloo**; L. Durinck, **Vlaardingen**; B. v. Beek, **Ulthoorn**.

De oplossing van prijsvraag nr. 46 is: HELMOND

* prijzen *

Eerste prijs: een horloge of autoped naar keuze; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: 'n badmintonspel; 20 vierde prijzen: 'n bal.

ons ziekenlijstje

JAN KUPERS - speldjes, postzegels en monsters - San. De Klokkenberg, Serra 37, Breda. ROELOF MAST - kaarten van filmsterren en stadsgezichten - Zeehospitium, Oostkapelle. FRANSJE VAN DE BRAND, 9 jaar - speldjes en kaarten - Molenhoefstr. 6, Udenhout. FRITS NOORMAN, Dwingelo, en BERTJE BAKKER, IJmuiden, bedanken alle vriendjes en vriendinnetjes heel hartelijk voor de post, die ze hebben gekregen.

ditjes en datjes van Donald Duck

voor kleine koks en keukenprinsessen

Houden jullie nog weleens poppentheevisite? Dan zijn hier een paar knabbelhapjes om je gasten voor te zetten — en om zelf fijn van te smullen!
Je vraagt aan moeder een paar biskwietjes, wat boter en verder zoet boterhambeleg, zoals jam, chocoladehagelslag, vruchtenhagel en chocoladepasta. Je kunt ook nog gewone suiker vermengen met een beetje cacao of een snufje kaneel.
Nu besmeer je de biskwietjes met een dun laagje boter, en daarop smeer of strooi je een van je „belegsels".
Je schikt de biskwietjes netjes op een schoteltje, en vergeet daarna niet, om moeder ook een van je lekkere eigengemaakte „theetaartjes" aan te bieden!

hi-hi

Deze schaterende clown kan geweldig met z'n ogen rollen. Om dat te zien, moet je de strook met zwarte stippen uitknippen, evenals de rondjes op de plaats van zijn ogen. Maak bij a en b een gleuf en schuif de strook achter de clown langs door deze gleuven. Als je de strook nu op en neer beweegt, zul je zien hoe de clown zijn ogen laat draaien.
Om het geheel wat steviger te maken, kun je ook de clown en de strook uit het blad knippen en op tekenpapier plakken.
Veel plezier!

OMHOOG . . . . . OMLAAG . . . . .

Moeder: „Alle prijzen gaan omhoog... de prijzen van het voedsel, speelgoed, alles! Ik wou dat er eens iets omlaag ging!"
Dochter: „Kijk maar eens naar mijn rapport, moeder!"

SPEURNEUS

Leg tien voorwerpen op de tafel, en vraag het kind dat de speurneus mag zijn, ze alle tien een minuut lang goed te bekijken. Terwijl de „Speurneus" even de kamer uit gaat, wordt een van de voorwerpen van de tafel weggenomen en er een ander voor in de plaats gelegd. Nu mag „Speurneus" weer binnenkomen en moet hij proberen binnen een minuut het nieuwe voorwerp aan te wijzen. Is hij erin geslaagd, het nieuwe voorwerp op te sporen, dan mag hij nog eens „Speurneus" zijn, lukt het hem niet, dan moet hij een andere „Speurneus" aanwijzen, zodat het spel opnieuw kan beginnen.

Avontuur in Frankrijk

door Robert Bateman

Illustratie: Ted Mathijsen

Na een lange omweg zijn de jongens, terug uit Spanje, eindelijk in St Flour aangekomen. Archie, Harry en Eddie verlaten nu heimelijk het hotel en gaan door het moeilijke terrein naar het gehucht Garabit, waar bij een oud huis de familieschat van Eddie's gestorven ouders verborgen moet liggen. Zij verwachten dat Rudolf, de reisleider, er deze nacht ook op uit zal gaan, want zijn gedragingen gedurende de reis waren zeer verdacht. Zij mosten hem vóór zijn, of ... is hij hen al voor?

DE bewering dat het 's nachts altijd koud was in de bergen, bleek maar al te waar, ervoer Archie toen hij zich met Eddie en Harry in de duisternis van het parkeerterrein had teruggetrokken. Hij wachtte tot Harry zijn zaklantaarn te voorschijn haalde.

„Hou de straal laag," waarschuwde hij. „En gebruik 'm niet vaker dan strikt nodig is. Op deze afstand kan iemand vanuit de bovenste ramen hem makkelijk zien."

„Geen zorg," mompelde Harry. „Ik heb maar één batterij en ik weet niet hoe lang we daarmee toe kunnen."

De lantaarn gloeide even aan en scheen op een open doorgang dwars over het voorplein naar de weg. Onmiddellijk knipte Harry hem uit. „Ga mee. De heuvel af naar het dorp en dan die trappen op in de muur."

Er was geen maan, maar een flauw licht in de lucht achter het hotel deed verwachten dat hij nog kwam — tenzij het licht een voorbode was van de ochtend. Archie ging voorop, er vast van overtuigd dat hij de weg kende, maar na een pas of zes stootte hij pijnlijk zijn ellenboog tegen de steile bergwand, links van hem; hij kon zijn bril, die van zijn gezicht viel, nog maar net opvangen.

„Probeer niet zo vlug te gaan," zei Harry. „Voor Rudolf is het net zo donker, vergeet dat niet."

Daar zat iets in. Archie ging nu wat voorzichtiger verder, de anderen volgden achter elkaar, afgaande op het geluid van zijn voetstappen. Meer door de echo van zijn stappen op de weg dan door het te zien, bemerkte Archie dat zij het dorp naderden. Er brandden geen lichten. Ofschoon er in St Flour zelf waarschijnlijk wel politie was en andere mensen die 's nachts opbleven, hier zag hij niemand. Zelfs het café lag in diepe duisternis.

„De lantaarn, Harry! Waar is-ie? Ik probeer die verdraalde trap te vinden."

Het antwoord kwam, heel verrassend, van ergens boven hem. „We dachten dat je ons al voorgegaan was, naar boven. Je moet een meter of vier terug."

Hij zocht tastend z'n weg, langs koude, bemoste stenen tot hij zijn schenen stootte tegen de onderste tree. Hij klom naar boven en strompelde het pad langs tot hij tegen Harry aanbotste. Harry onderdrukte een kreet van verrassing en plofte neer op zijn achterste.

„Dit is gekkewerk," mopperde Harry. „Vóór Kerstmis halen we Garabit nooit."

„Niet opgeven, Eddie!" Archie wees met zijn arm en vergat daarbij dat niemand hem kon zien. „Donkerder dan het nu is, kan het niet worden — en kijk eens naar dat heldere stuk lucht. Het wordt elke minuut lichter. Tegen de tijd dat we aan het zware klimwerk toe zijn, hebben we daglicht. Harry, help ons even op weg met je lantaarn."

De dunne lichtstraal drong nauwelijks door de duisternis tussen het struikgewas langs het pad, maar hij stelde ben tenminste in staat de scherpe takjes en doornen te ontwijken.

Harry ging nu voorop. Met zijn mouw, die hij als een handschoen over zijn hand had getrokken, boog hij de takken op zij, zodat de anderen hem konden volgen.

Toen lag het struikgewas achter hen en waren ze aangekomen op de plaats waar zij, bij hun vorige achtervolging, een boomstronk voor Rudolf hadden aangezien. „Het is lichter!" riep Eddie, alsof hij had verwacht zonder lantaarn nooit meer iets te zien.

Harry knipte onmiddellijk de lantaarn uit. „Als jij kunt zien, kan ik ook zien. Ik vertrouw die batterij niet; hij zit er al een tijd in."

Al pratende, zodat zijn stem dienst deed als gids, ging hij voort in het donker. „Kijk uit voor losse stenen aan je linker hand. Links, jongen, links" — Archie bracht een kleine lawine van stenen aan het rollen — „gebruik de plukken gras als houvast. Hier oppassen... hier is een smal pad, maar kijk uit waar je loopt, want na een meter of drie is er een kloof."

„Dat weet ik," hijgde Eddie. „Daar ben ik vorige week teruggegaan. Ik legde bijna de hele weg naar het dorp op mijn neus af."

Het werd nu steeds sneller licht. Ze zagen nu Harry niet meer als een vaag silhouet, maar als een duidelijk herkenbaar menselijk wezen, dat op handen en voeten de heuvel opkroop.

Boven hen was de hemel nu zo licht, dat Archie de gekartelde rotsketen zag die de bergkam vormde waarheen ze op weg waren.

„Ik durf wedden," pufte Eddie, „... dat mijn arme moeder ... geen idee had wat voor pantomime ze met haar

briefje zou veroorzaken" — „Spaar je adem!" Harry ging even staan en hijgde. Toen maakte hij een hoek en ging verder langs een andere met gras begroeide richel, maar nu een die er wat veiliger uitzag. Boven hem leek de bergkam nu veel dichterbij; het was de eerste bemoedigende ontdekking sinds ze op weg waren gegaan.
Harry stond stil. „Ik ben een beetje de richting kwijt. Waar is dat kompas?"
Archie haalde het te voorschijn en Harry knipte zijn zaklantaarn weer aan. „Die bergkam daarboven loopt van noord naar zuid. Ik geloof dat als we eenmaal daarboven zijn, we er zover mogelijk langs moeten klimmen, dan moeten we zo het meer kunnen zien liggen."
„Ik had je mijn kaart meteen moeten geven," zei Archie met enigszins stugge bewondering, maar Harry was al weer verder gegaan; hij klom nu tegen een bijna loodrechte rotswand omhoog en riep naar hen waar zij voor hun handen en voeten steun konden vinden.
„Waarom zijn we eigenlijk niet over de weg gegaan?" vroeg Eddie plotseling. „Vier kilometer over de weg was tien keer zo gemakkelijk geweest."
„Omdat de weg bijna achttien kilometer lang is. Dat heb je toch wel op je kaart gezien? Hij loopt zigzag door de bergen, zodat er tamelijk weinig hellingen in zitten." Archie lachte. „Je denkt toch niet dat ik deze route voor de lol heb genomen?"
Eddie rustte een ogenblik uit, waardoor Archie naast hem kon klimmen op de smalle richel, waar hij kon staan zonder houvast. Eddie keek uit over de vallei. „Zou Rudolf bet hotel al uit zijn?"
„Dat hangt van Tom en Ken af. Tom had wel gelijk, hoor. Het is niet gemakkelijk om rond dit uur van de nacht lemand met loze praatjes bezig te houden. Kom mee, laten we Rudolf maar vergeten tot we er zijn." Archie klom voorbij Eddie naar de tweede plaats. Hij zag Harry een eind verder naar boven klimmen, regelmatig en schijnbaar zonder moeite, alsof hij zijn leven lang niets anders had gedaan dan bergklimmen.
Toen hadden ze de bergkam bereikt. Harry stond hen al op te wachten. „We kunnen er niet langs klimmen," zei hij, zodra de anderen naast hem stonden. „Veel te gevaarlijk. We moeten aan de andere kant een stukje zakken en dan naar het eind zien te komen." Hij zweeg even. „Trouwens dat is ook veel beter. Als het straks nog lichter wordt zouden we te zien zijn tegen de achtergrond."
„Dat is niet zo erg," zei Archie. „Vergeet niet dat Rudolf ons toch niet zal proberen in te halen voor we er zijn. Hij zou er niets aan hebben. Voor hem is het alleen maar van belang dat hij ons inhaalt als we Garablt uit gaan."
„Of hij dáár wat aan heeft, betwijfel ik ook." Eddie leunde hijgend en blazend tegen een rots. „Denk je dat hij alleen iets kan beginnen tegen ons drieën?"
Daar had Archie ook al aan gedacht. „Dat telegram dat ik zag in het postkantoor in Tossa, bewijst dat hij niet alleen werkt. Als hij lid is van een georganiseerde bende, zou het me niet verbazen als hij gewapend is."
Hij had al enige tijd met die veronderstelling rondgelopen, maar hij had er tegenop gezien erover te beginnen vóór het ter sprake zou komen. Hij hoorde een onderdrukte kreet van Eddie en toen een gnuivend gelach van Harry.
„Jij hebt te veel naar de tv gekeken!" zei Harry. „Dacht jij soms dat hij ons alle drie zou neerschieten? Ben je gek, jô! Dat gebeurt in het werkelijke leven niet." — „In mijn werkelijke leven zal het zéker niet gebeuren!" zei Eddie, niks op z'n gemak. „Als jij denkt dat Rudolf een revolver bij zich heeft en dat hij die zal gebruiken, laten we dan de hele zaak maar vergeten."
Harry lachte weer. „Archie neemt je een beetje in de maling, Eddie." Hij wilde weer verder gaan, maar Archie riep: „Wacht! Dit moeten we eerst even uitpraten. Ik neem niemand in de maling!"
„Geloof jij echt dat ie ons achterna komt?"
„Ja, natuurlijk," zei Harry. „Alles wat hij tot nu toe heeft gedaan, wijst immers in die richting."
„Geloof je dat-ie ons achterna komt, ook al wéét hij dat we met z'n drieën zijn?" — „Ja."
„En als hij nou geen revolver bij zich heeft, wat zal hij dán doen om ons die spullen afhandig te maken? Met een toverstokje zwaaien of er gewoon heel beleefd om vragen?" — „Ik... ik..." Harry zweeg en dacht diep na. „Een of andere list misschien..." — „Wat voor list?" zei Archie sarcastisch. „Zoiets als een vriendelijk aanbod dat hij er wel even op zal letten terwijl wij een ijsje kopen?"
„Dan denk ik dat hij helemaal niet komt."
Archie slaakte een zucht. „Jij bent maar moeilijk te overtuigen, hè?" Plotseling verstrakte hij. „Harry!" — „Hm?" — „Bedoel je werkelijk dat hij alleen maar komt met een revolver?" — „Ja, ik geloof wel dat ik dat bedoel." — „Nou, kijk dan maar eens daar in de diepte — zie je dat licht van die zaklantaarn daar tussen de bomen bewegen?"

Wie kan dat anders zijn dan Rudolf? Als hij gewapend is, kan er nog wat voor de jongens zwaaien....

Wie bij de welpenorde is, heeft natuurlijk wel eens gehoord van Baghera, *de zwarte panter,* Akela, *de grote grijze, eenzame wolf, en* Baloe, *de wijze beer. Maar weten jullie ook waar deze namen vandaan komen? Ze zijn niet, zoals je misschien zou denken, verzonnen door de oprichter van de padvinderij, Lord Baden Powell. Al die namen die de welpen gebruiken bij hun spel van de wildernis, komen uit een boek van een beroemde Engelse schrijver, Rudyard Kipling. Dit boek heet „Door wolven opgevoed", en het verhaalt van een jongen, Mowgli (dat betekent: mensenjong), die als baby door een tijger wordt ontvoerd en bij de dieren in de wildernis opgroeit . . .*

Hoort, zegt het voort!

RUDYARD Kipling, die een groot deel van zijn leven in India heeft gewoond en die de hele wereld heeft bereisd, wist alles van de dieren uit de wildernis — en hij wist bovendien hoe hij boeiende en spannende verhalen over die dieren moest vertellen.
Dat zul je merken als je het boek *„Door wolven opgevoed"* leest. Vooral als je van dieren en avonturen houdt, zul je in één adem lezen hoe Mowgli de taal van de dieren leert spreken en hoe hij de wetten der wildernis leert van Baloe, de wijze beer. Mowgli wordt nogmaals ontvoerd, nu door de apen en gered door Baghera, Baloe en zijn vriend de slang. Hij helpt de dieren met allerlei dingen, die zij zelf niet kunnen, maar moet dan toch terug gaan naar de mensen, omdat zijn vijand, de tijger, de wolven tegen hem heeft opgehitst. Bij de mensen wordt Mowgli herder en terwijl hij de buffels voor hen weidt, slaagt hij erin, de tijger te overwinnen.
Maar dan worden de mensen bang voor Mowgli. Ze denken dat hij een tovenaar is, omdat hij vriendschap heeft gesloten met de dieren, en Mowgli trekt de wildernis weer in, terug naar zijn oude vrienden.

Dit is echt een fijn boek om er op winteravonden mee in een klein hoekje te kruipen en er de eerste uren niet weer uit te komen. Het is verschenen bij De Geïllustreerde Pers N.V. Wanneer je ook van dit spannende boek „Door wolven opgevoed" wilt genieten, kun je het bestellen bij de bezorger van dit blad. Het kost maar één gulden. Ik wens jullie veel leesplezier.

Tom Poes en de WISPEN

STAAKT HET VUREN!
MOO! ZO!
VOOR ZO'N BOM DUITEN BRENG IK JULLIE MET BLOBBERS EN DIE HELE DIERENTUIN WAARHEEN JE MAAR WILT. NOU?
GRAAG NAAR DOEMARAKAR! ZOLANG BOMMEL IN HUT, WISPEN AAN DEURKNOP EN ZOLANG WISPEN AAN DEUR, NIEMAND LAST VAN PRIKS.
DE LOOP NAAR ZEE, DAT IS VEILIGER.
MOO!! WOU NET ZEGGEN, DAT IK, GÉÉN LAST VAN DIE WESPEN WIL!
WISPEN, ZEEMAN.
PLOF!
BOM!
N-N-NÉÉÉÉÉ!! NIET SCHIETEN!
DOE DAT KANON WEG, BOOTS! IK WIL GEEN HERRIE MEER AAN BOORD! EN LAAT KOERS ZETTEN NAAR DOEMARAKAR!

DE REIS NAAR HET OOSTERSE LAND VAN DE WISPEN DUURT ENKELE DAGEN...
...EN NACHTEN.
IK KAN NIET SLAPEN...
DE EENZAAMHEID IS ME TE VEEL. EN OOK DE BENAUWDHEID!.. ALLES ZIT DICHT EN DAT MET DIE SOESOEGEUR!
DE DAG BREEKT AAN...
HEER OLLIE, BENT U AL OP? WIJ NADEREN DE WISPENSTAD DOEMARAKAR!
ONS NADERT IEMAND UIT DOEMARAKAR.
KIJK! NOG ZO'N ZWEVENDE LANDROT!
ALS MIJN KIJKER MIJ NIET BEDRIEGT...
.....IS DAT JAJALAMAPRATA PRIK! JA-JA, HOOR, HOERA! HIJ IS HET!
HOERA HA! NOGHZO KRASJA, VADER DER FAKIRS! DRAAL WAT JA, DAN IK VLIEG OP MET JOU.
VLIEGT U VAST VOORUIT NAAR DOEMARAKAR, HEER PRIK?
INDERDAAD, JA. ALLES MAKEN KLAAR VOOR GOEDE ONTVANGST WISPEN EN BOMMEL.
GOED NIEUWS, PRIK? WISPENORAKEL GERED?
JA JA! WIJ MAKEN MAHARADJAH BLIJ, AHA!

© 1965 / Marten Toonder / Donald Duck
Alle rechten voorbehouden

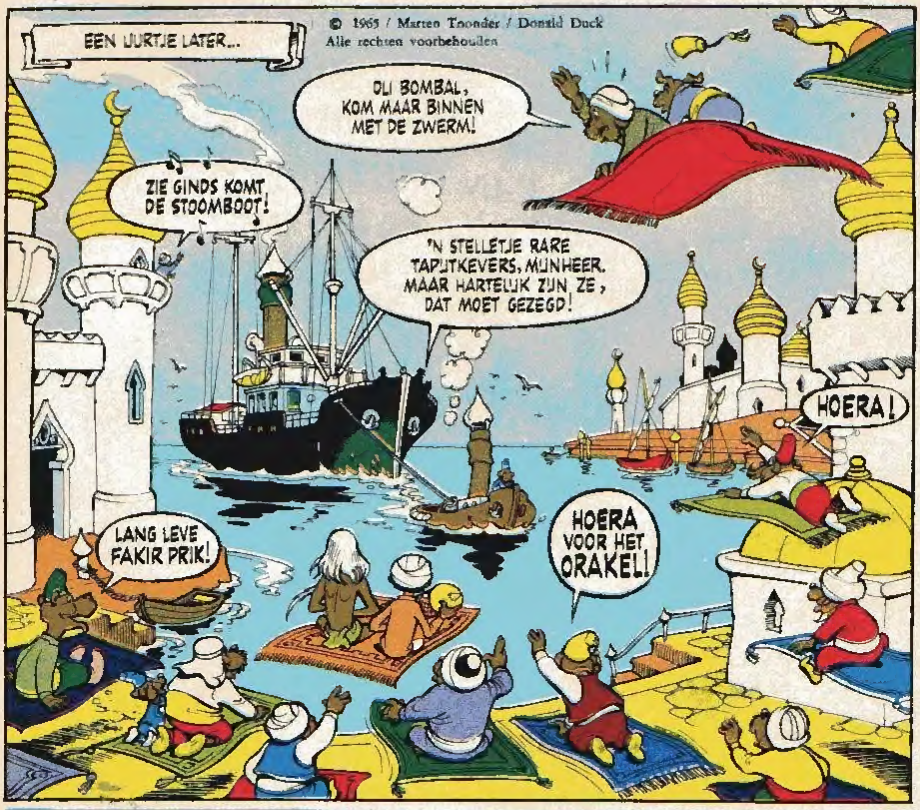

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgeve: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 113.131 (alleen voor post-abonnementen à ƒ 3,25 per 13 nummers. Abonnementsprijzen. **Nederland:** 25 ct. per week. Losse nummers 35 ct. **Nederlandse Antillen en Suriname:** ƒ 14,40 per jaar. **België:** N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij. Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen. Tel. 382380. P.C.R. 83405. Prijs 6 fr. **Overig Buitenland:** ƒ 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
© 1965 Walt Disney Productions

EINDELOOS VEEL MOGELIJKHEDEN !

Hier zijn enkele voorbeelden...

MET PHILIPS ME - MECHANISCHE CONSTRUCTIEDOOS

terreinwagens

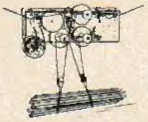
kabelbaangondels

jaknikkers

elektrowagens

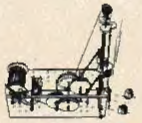
heimachines

Helemaal nieuw! Meer dan 600 precisie-onderdelen. Passen nauwkeurig tot op 5 mikron (100 keer dunner dan een haar). Met wieltjes, pennetjes, bandjes, enz. maak je de meest verrassende machines.
In de handleiding worden al meer dan veertig voorbeelden beschreven en er zijn nog eindeloos veel andere mogelijkheden.
Allemaal roestvrij staal en praktisch onbreekbare kunststof.

De Philips ME-doos met meer dan 600 onverwoestbare precisie-onderdelen in stevige houten opbergdoos, compleet: f 69,50

PHILIPS JEUGDBOUWDOZEN

'N FANTASTISCHE HOBBY WAAR JE HEEL WAT VAN OPSTEEKT

Philips heeft nóg méér bouwdozen: b.v. de IE-bouwdoos. Daarmee maak je een èchte intercom. Jij bij het hoofdtoestel . . . je vriend tientallen meters verderop met het bijtoestel. Duidelijk verstaanbaar. Zo'n supermoderne intercom bouw je zelf uit een Philips IE-doos. De handleiding zegt je stap-voor-stap wat je doen moet. Philips IE-bouwdoos, compleet: f 59,50.